

6. szám.
Oct. 8-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz sept.–dec. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** új pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

IV. kötet.

ÓH MI SZÉP SZULTÁNNAK LENNI!

Óh mi szép szultánnak lenni!
Három világréz birtokán
Uralkodni könnyű szíved,
Vezéreket és basákat
Hol fölrakni, hol lerakni,
Kinek nem tetszik a képe,
Annak fejét levágnatni,
Azt sem kérdve, kinek híják?
Gyaur népre adót vetni
Minden protokollum nélkül,
S a begyűlt pénzt szerteszórni,
Számadással nem vesződve,
Óh mi szép szultánnak lenni!

Óh mi szép szultánnak lenni.
Száz, meg százezernyi haddal
Verekedni földön, vizen;
(Ha elfognak, nő helyettük,
Kár csupán a tépelt montúr)
Városokat leégetni,
S fölépíteni palotákat,
Száz ablakkal, száz oszloppal,
A mikben nem fog más lakni
Csak a szultán és cselédi.
Eszkendőkint három hétig. —
Óh mi szép szultánnak lenni!

Óh mi szép szultánnak lenni.
Külföldi, nagy hatalmak
Követeit elfogadni,
Ajándékot adni venni,
Megigérni, a mit kérnek
S meg nem adni, ha elmentek,
Nem törődni, mit beszélhet
A sok ringy-rongy ujságíró?
(Száz bámbusbot talpaikra!)
Parlamentet, adresseket,
Szabadsajtót, szavazatot
S más alkalmatlan zajongó
Lármázókat nem ismerni.
Óh mi szép szultánnak lenni!

Óh mi szép szultánnak lenni!
A szerálynak titkos, édes
Termiben gyönyörnek élni.
Játszani gyönggyel és virággal
És mi gyöngynél és virágnál
Szébb, hizelgő asszonyokkal.
Minden új esztendő napján,
Mint mi szoktunk venni naptárt,
Aként venni új menyasszonyt.
S minden holdgító csókért
Mely edesebb, mint a többi,
Odaadni egy országot!
Óh mi szép szultánnak lenni.

Valamint az 1858-ki, úgy f. évi teljes számú példányokkal még szolgálhatunk.

Óh mi szép szultánnak lenni!
 Nem hallani, csak hizelgést.
 Nem beszélni senki mással,
 Csak alázatos szolgálal.
 Mikor a föld reng alatta,
 Akkor mámor-tánczot járni.
 Mikor ott künn zúg a népdüh,
 Zengő dal közt elszunyadni;
 Mikor minden tartományban
 Hull a vér a férfi sebből,
 Asszonyszemből hull a könnyü,
 Akkor ülni lakodalmat.
 Óh mi szép szultánnak lenni!

Óh mi szép szultánnak lenni!

 Huszonhárom szultán közül,
 A kik ültek már a trónon.
 Négyet ön testvére ölt meg.
 Négy meghalt fia kezétől,
 Nyolcznak életét kiolták
 Orvok, méreg, lázadóhad
 Négy börtönben senyedett el.
 Csak háromnak volt jó vége,
 — Ezeket bor s nők ölék meg.
 Óh mi szép szultánnak lenni!

K - s M - u.

N I K O D É M E !

Egy bánsági városunkban, hol a finanszhatalmasságot épen oly mértékben képezik görög atyánkfiai, minőben azt itt Pesten gyakorolják bizonyos más keleti nemzet ivadéki, történt, hogy egy magyar földesúr a vidékről, megszorulván pénz dolgában, körültekintene, hogy mi módon lehetne e nemes (majd *érczet* irtam) papirosnak birtokába jutni? Abban a városban azonban épen nem vala ismerős.

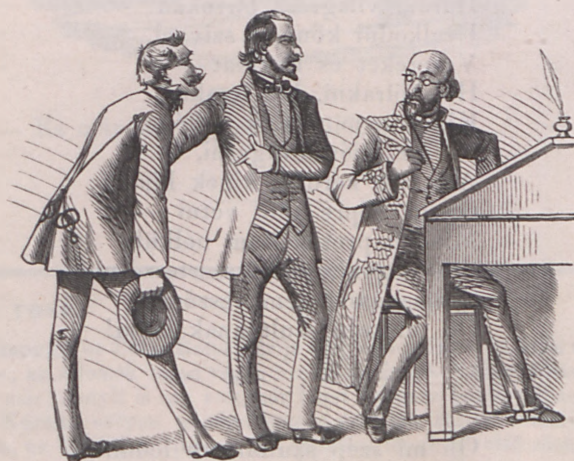
A pénzkereső nagyon könnyelmű gazda volt, rendes kártyázó és rendetlen fizető, uzsorával nem törődő, ekzekucziót beváró, hitelezők előtt megszököső, tartozásait a jótállók nyakában hagyó ügybarát; a kire nézve tehát nagyon jó volt olyan városban járni pénz után, a hol nem ismerik.

Egy ismerősre azonban még is szüksége volt, a ki személyesen bemutassa az illető pénztözsze-
 reknél s ajánló szavaival támogassa felszólítását. Ilyenre akadt is egy helybeli ügyvéd személyében, kivel még jurátus korában ismerkedett meg.

Az ügyvéd igen szívesen ajánlá magát, hogy el fogja mindenüve vezetni, a hol pénz van, s ügyét melegen pártolandja. El is mentek együtt mingyárt a legelső pénztözsérhez, bekopogtattak hozzá, az ügyvéd nyájas köszöntés hangján monda: „Nikodéme!” mire a tözsér hasonlóan viszonzva „Nikodéme!” azzal leülteté őket, kérdé, miben lehet szolgálatjukra? az ügyvéd bemutatta ügyfelét, előadta, hogy most pénzre van szüksége; nem sokra, csak egy pár ezer forintra, igen rövid időre, csak három hónapra, kamat dolgában nem kicsinykedő, határnapot pontosan megtartó, tizszeres biztosítékot képes nyujtani, gazdasága igen jó rendben van, ő maga kész érte jót állani. — Kell-e ennél szebb ajánlat?

A tözsér mind ezt végig hallgatta s azután nagyon sajnálkozva adá elő, hogy épen most olyan feszes nála a pénz, hogy egy fillért sem nélkülözhet, az olasz háború, a moldvai pénzzavar, az Arnstein és Eskeles ház bukása, a devisek emelkedése s más effélék kényszerítik nagyon megszorítani a hitelezést, majd máskor nagyon fog örülni, ha valamiben szolgálhat.

Itt szép szónál nem kaptak egyebet; mentek odább. A második tözsérhez is beköszöntöttek: „Nikodéme!” az is nyájasan fogadta őket: „Nikodéme.” Annak is égtől földig magasztalta vé-

denczét az ügyvéd, csakhogy ki nem húzta a zsebéből a tárczát, de annál is csak az volt a felelet, hogy most nem lehet, nincs, szűk a pénz, eltűnt, nem tudni hová, a tökepenzesek megijedtek stb.

Ez így ment vagy tiz helyen végig. Mind-egyik tözsérnek volt valami különös kifogása; egyik sajnálta, hogy mért nem jöttek tegnap? másik panaszkodott, hogy maga is venne fel

pénzt, csak tudná : honnan? harmadik átkozódott, hogy minden adósa megbukott, megszökött két hét alatt, nincs kedve az üzlethez többé; egy szóval a mi gazdánk nem kapott vetnivaló pénzmagot sehol; daczára az ügyvéd meleg fáradozásainak.

Hazamegy aztán a maga városába s panasolja egy ismerősének, milyen gonoszul járt; tiz helyen is volt, sehol sincs pénz, maguk a bankárok is mind koldusok, mert ha volna valamelyik görögnek a ládájában, lehetetlen hogy annyi erőszakoskodásra, a mit az a derék ügyvéd az ő ér-

dekében elkövetett, ki ne adta volna; pedig olyan nyájasak voltak valamennyien; a hogy az az ügyvéd belépett s görögül üdvözlé őket „Nikodéme,” mingyárt leültették a pamlagra.

— Hát azzal köszöntött be hozzájuk az ügyvéd, hogy „Nikodéme?” — kérdi kaczagva az ismerős. — No akkor ne csudáld, hogy hiába jártál, mert ez azt jelenti közöttük, hogy „*annak az embernek, a kit most magammal hozok, ne adjám pénzt, én akármit beszéljek is mellette!*”

Már most tudhatja minden ember, hogy mit tesz : „Nikodéme!”

K—s M—n.

HALÁLA ÉS HALÁRA.

A Tiszavölgyön Sz— mezővárosban veresnadrágos huszárok szállásoltak. Összebeszél három közhuszár, hogy jó volna valami szép tiszai halat paprikáson megvaesorálni. Pénzök azonban nem volt, csinhez kelle tehát folyamodni. Előáll egyik :

— Na — úgymond — majd hozok én halat, csak ti bort szerezzetek.

Elmegy tehát huszárunk egy öreg halászhoz, kinek vezeték- és keresztnevét tudta.

— Na öregapám! — úgymond a huszár : — van-e valami nagyon szép potykája?

— Van biz itt katona uram a bárkában elég, csak tessék választani.

Kiszedi az öreg halász egyenkint a szebbnél-szebb halakat, de a huszár mindenikre orrot finctorított, mondván :

— Szép, szép, de mégis nem ilyen kellene arra az asztalra, melyre én ezt vinném.

— Deiszen — úgymond az öreg halász, — maga a főtisztelendő úr is megehetné ezt.

— Épen eltalálta öreg apám, mert oda akarom vinni, a ki holnapra az én kapitány uramat ebédre hívta s engemet küldtek halat venni, mint kiről tudják, hogy jól értek a halvásárláshoz.

Kiválasztja tehát a legszebbiket, az alku két szóból megesvén, a huszár kendőbe köti a halat s mond :

— Na öreg apám! jöjjön velem a főtisztelendő úrhoz, az fogja kifizetni a *halárát*.

A huszár elől, az öreg halász utána, felmennek a parochiára. A huszár megállítja az öreget a tornáczon.

— Várjon itt — úgymond — mig megmuta-

tom a halat a főtisztelendő úrnak, hogy tetszik-e ez a hal, vagy nem?

Ezzel belépvén az előszobába, leteszi a halat egy szegletbe, s bekopogtatván, belép az öreg lelkészhez. Köszön illedelemmel, s fájdalmas hangon így szól :

— Főtisztelendő lelki atyám! Nekem egy szerencsétlen öreg apám van, ki néhány nap óta meg van elméjében háborodva, szüntelen a *haláláról* beszél. Legyen kegyes lelki atyám imádkozni érte, és próbálja meg őt a vallás szavaival észére téríteni.

A jámbor öreg lelkész semmi cselet nem gyanitva, szánalomra gerjed s küldi a huszárt, hogy vezesse hozzá a szerencsétlent.

A huszár kezét csókol s elköszön, az előszobában a halat kézbe veszi, s kilépvén a tornácra, mondja az öreg halásznak :

— No öreg apám! a kend halát drágállotta a főtisztelendő úr, de én rákommendáltam, hogy mivel ilyen szép hal nem volt több, tehát csak vegye meg, annál fogva menjen be az áráért, én pedig viszem a halat a főző-házba.

Bemegy az öreg halász, köszön, s megáll a lelkész előtt, gondolván, hogy úgy sincs már itt szükség az ő beszédjére, miután a huszár mindent elmondott. Azonban az öreg lelkész könyvet vesz elő s felszólítja az öreg halászt :

— Na édes fiam imádkozzunk.

Erre az öreg lelkész hallható szóval elolvas egy hosszú könyörgést, az öreg halász elmondja utána. Akkor az öreg lelkész egy oktató, vigasztaló és megnyugtató oktatást intéz az öreg halászhoz, de már akkor izzadt az öreg halász talpa

alatt a föld, s midőn a beszédnek vége lön, figyelmezteti az öreg lelkészt, hogy :

— Hiszen nem imádkozni jöttem én ide, hanem a *hal árért*.

De az öreg lelkész részint nagyot hallása miatt, részint persvásióból halálát értvén, még jobban meggyőződött róla, hogy a huszár igazat szolt, midőn ezen embert lelki-betegnek monddta. Előveszi tehát ismét az imádságos könyvet, s még hosszasabban megimádkoztatja, s azután isnét intőbeszédet tart hozzá, hogy ne elnélkedjék szüntelen a *haláláról*. De az öreg halász szabadkozik, hogy ő nem *haláláról* hanem a *hal áráról* beszél; az öreg lelkész azonban csak sürgette, hogy imádkozzék ő vele a maga lelki nyugodalmaért.

Ekkor az öreg halász boszusan kitör :

— De főtisztelendő úr, nem imádkozom én most többet, hanem adja meg a potyka árát, hadd menjek a bárkámhoz, mert megtalálják lopni.

Ez is ritka diákmentség.

J. jeles tanár előadására rendesen eljárt egy 40—50 éves zsidó is, merőben a tudomány iránti hajlamból. Egyszer a tanár megszólítja :

— No Ábrahám! maga már régen nem felelt, beszéljen valamit a világosságról! . . .

Nagy zavarodva feláll erre az öreg Ábrahám s kezével sajátságosan gesticulálva, elkezd hebegni :

— A vhlághosságh . . . a vhlághosságh . . . enghedelmeth khérek thekintetes professor úr, a feleshegem gyherekagyat fékszik. bhizony egy szóra se khészülhettem . . .

Ekkor eszmél az öreg lelkész s kérdi, hogy micsoda potyka árát kéri ő tőle, hiszen ő nem látott semmi potykát?

— Hát azt — válaszol az öreg halász — melyet a huszár uram idehozott a holnapi ebédre, melyen az ő kapitányja is jelen fog lenni.

— De hát hol van az a potyka? — kérde a lelkész.

— Hát a főzőházban — felel a halász — oda vitte huszár uram, s engemet beküldött az árért, s már körülbelöl egy órája, mióta itten imádkozunk.

A lelkész csengetett, a szakács bejött, de a halról mit sem tudott.

Ekkor látták át mindketten, hogy rászédettek a huszár által, ki, hogy az óta melyik konyhán süti a halat, azt felfedezhetni semmi reményök nem lévén, megnyugodtak benne, hogy : sic fata tulere.

N. Paládi.

Nagy baj.

— Doktor úr, kérem nézze meg, mi baja van a torokomnak, nincsen-e megsértve? olyan rekedt vagyok.

Orvos (megvizsgálja a torkát) : Nincs a kend torkának semmi baja.

— Nincsen-e? bizony pedig két zsellérház, fél sessió, meg nyolcz ökör csúszott már ezen le!

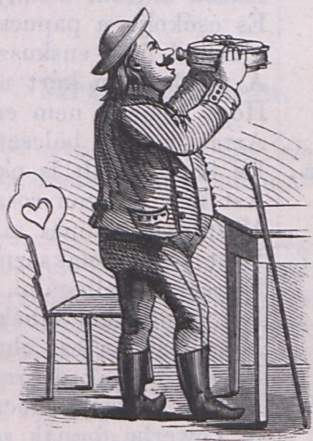
Mars az áristomba!

Bíróvá tették Dorombos gazdát.

Leendő bírói szigorúságát és hanghordozását előre tanulmányozni akarván — fölállított asztalára egy 16 itezés csutorát (persze nem volt üres) s ekkép szóla hozzá :

— Gazember ismét idekerültél? te csak nem bírsz megjavulni? mars az áristomba! . . .

Erre egy derék kortyot huzott belőle.

Igy tartott ez ismétlődve hajnaltájig, de akkor már alább hagyott bíró uram szigorúságával; néha kegyelmet is adott egyik, másik csekélyebb bűnösnek és elszundított.

Reggel jön a kisbíró, hogy rögtön menjen a helységhez, mert baj van.

Bíró uram újra tett egy-két próbát, de már igen nehezen akartak áristomba menni a bűnösök. Erre dühbe jött és elkurjantá :

— Hát ti akasztófák még ellenkezni is mertek velem? . . . rögtön mars az áristomba! . . .

Erre egy rettenetes hosszút ivott.

De biz a zsványok úgy megszaporodának odabenn, hogy vakmerőn *kitörni* is merészeltek.

Mire ismét jött a kisbíró érte, már nem tudta bíró uram, hol is van tulajdonképen.

Hogyan támadt magyar ember felől az a hir, hogy e barbar nemzet emberhússal él!?!?!?

A dolognak hiteles története e következő :

Történt vala abban az időben, midőn a fogyasztási adó Somogyvármegyében is behozattatnék, hogy egy emberséges, derék pénzügyérségi biztos az egyes helységek fogyasztási illetékének kiszámításával foglalkozván, egy népes helységbe betérve, ott a vágatandó marháknek diametrali calculo kiszámítandó évi általánya fölött heves vitába elegendnék házigazdájával, a kinél

épen szállva vala, s a ki egyáltalában nem akarta a falu nevében aláírni a tisztelt biztos úr által felállított kivételt, mint a mely az ő számításától igen sokban eltért.

A mig így vitatkoznak, a házi gazda neje odasúg a férjének :

— Ugyan ne ellenkezzél velem, ird alá; legalább *biztos húst* eszünk.

(Értette biztos hús alatt azt, hogy ezentúl a pénzügyéri felügyelet mellett a helybeli mészáros csak egészséges tulkot vághat, nem bizonytalan nyavalyában elíteltet, mint eddig.)

Meghallá azonban az érdemes úr fülhegygyel a mondottakat, s nem vevé tréfára, hanem hirtelen befogatott, kocsira ült s elhajtattott onnan, nagy riadalommal panaszolván el otthon a szolgabírónak, hogy őt egy helyen *megakarták enni!*

A szabadító.

Szabadító. No szegény emberek, itt a lábam, kapaszkodjatok bele, majd kihúzlak benneteket a vízből.

Vizbeesettek (belekapaszkodva a mentő lábba) :
Evviva! Éljen Győző Manó!

Szabadító. Úgy? — Tehát Győző Manó? — No hát csak habuczkoljatok tovább is ott a vízben.

MI AZ IGAZSÁG.

A francia admirális
 És az angol lord admirál
 Együtt ülnek, theáztatnak;
 Némaság ül az ajkakon,
 Mély unalom az arezokon.
 „Á-vá-á!“ ásít a francia.
 „Oh Páris, te gyönyör város!
 Szupék, dinék, fényestélyek,
 Kaméliás hölgyemények,
 És ti kedves kis grizettek,
 Távol vagytok mind én tölem!
 Nekem itt kell epedeznem,
 A hőséggel, muzskitókkal
 Örök harczot bajt viselnem!
 Társaságom e John Bull itt
 Komoly, szótlan, és oly grávis
 Mint egy mázsás kalamáris.
 Csak theázni, dominózni,
 Csak rumozni, szivarozni,
 Semmi kedély, semmi szellem,
 Az unalom megöl vele
 Ah borzalom, ah gyötremelem!“
 „Á-va-á!“ ásít lord admirál:
 „Ha helyzetem megfontolom,
 Látszik mintha unatkoznám!
 Oh gyapjúzsák, oh parlament!
 Hol az ember szó nélkül is
 Egész éjen át elülhet.
 Oh meetingek, választások!
 Roppant gyárak füstölgése,
 Hazámnak szép sürü köde,
 Pakzsákomban mért tikteket
 Magammal nem hozhatalak!
 Kell lennem e francziával,
 Szeles bolond kupczihérral,
 Sem theázik, sem sakkozík,
 Sem rumozík, sem pipázík,
 Csak lányokkal kutyálkodík.
 A comfortot dehogy érti,
 Meg kell véle itt öszülni!“ —
 Ilyes gondolatok kinzák
 A két férfiú elméjét,
 Midőn a frank talpra ugrik
 S csattogtatja a tenyerét.
 „Oui, oui!“ kiált, ez legjobb szer
 Unalom elüzésére,
 Harcz, háború, ribillió
 A kínai kopasz főkre!“
 „„Very well! ez jó ötlet volt,
 Szól komolyan az admirál,
 Tegyük egyszer már valamit,

A civilisátiónak
 Szent magasztos érdekében
 Rázzuk fel a harc szörnyeit.“ —

Pió-Peh a hires vitéz,
 Jó katona, jó hazafi,
 Ki nem szokott árnyékától,
 Sem puskától megijedni
 Parancsnokol a vár felett.
 Büszkén vár az ellenfélre,
 Összegyűjti hős seregét
 S beszél nagyon lelkeikre:
 „Im jönnek ránk a frank ebek,
 Nosza fel most kinaiak!
 Öljünk, vágjunk! Hisz e kunsztra
 Bennünket ők tanítottak.
 Ajkalkon jelszó gyanánt
 Hordoznak ők szép szavakat,
 De álnokok sziveikben,
 Lesik csupán önhasznukat.
 A cserkeszek, beduinok,
 A szelid jó indiánok
 Zsarnokságuk áldozati,
 Letiporva porba, nyögnek
 Átkozzák a pillanatot
 Melyben egy gyaurt megismertek.
 Mert igéni tudnak ám ők,
 De tekintnek csak juhoknak,
 Azért a nagy szeretet, hogy
 Hasznát vegyék gyapjainknak.
 Fel vitézek! Utánam hát
 Hol varkocsom fog lobogni,
 Kövessetek, ott dicsőség
 Fog mi reánk mosolyogni!“ —

Fenn Pekingnek udvarában
 Ki e férfi nagy körömmel?
 Földi isten, mennynek ura
 Telve dicsó erényekkel!
 Az előszobában vitéz
 Pió-Peh már rég ott hasa
 De tömérdek sok baj van ő
 Nagy felsége varkocsával!
 Most egy nagy trüsszenés hallik,
 „A mennyei orr trüsszentett!“
 Kiált az első udvarnok
 Rögtön hasára omolva.
 „A mennyei orr trüsszentett!“
 Hangzik szerte a városban;
 És egynehány perczek mulva
 Száll a hir telegráf módra

Zengi egész birodalom:
 „A mennyei orr trüsszentett!“
 „Rám nézve ez gonosz ómen!
 Pió-Peh így elmélkedik,
 Trüsszögni csak akkor szokott
 Ha nagyon felháborodik!“
 Végre megnyilott az ajtó,
 Pió-Peh nyer audjentiát,
 Hason csúszik mennyurához
 És csókolja a papucsát.
 „Hallod fiam suskuszt tettél.
 A frankokban kárt miveltél!
 Hogy beljebb nem eresztetted,
 Aztat nagyon bölcsen tetted,
 De hogy halált is okoztál
 Azt már nagyon roszul tetted.
 Mostan már nincs más mit tenni,
 Mint téged felakasztatni,
 Félreértést allegálni,
 Így frankokkal kibékülni!
 Mert lásd ha ezt elmulasztom
 Engem fognak degradálni,
 Messze visznek, lánczra tesznek,
 A Towerbe fognak zárni!
 Varkocsomat tövig vágják,
 Bö nadrágom, hidd, lerántják,
 Parókát nyomnak fejemre,
 Kemény csizmát lábfejemre,
 Nyakamra nagy fattermerdert,
 Szent testemre egy rút kvekkert!
 Így viszik véghez az ígért
 Drága civilisatiót,
 Rátok pedig, hogy görbedtek
 Róni fognak olyan adót!
 Édes fiam nincs mit tenni
 Bambuszbotot kell kiállnod,
 Politika úgy kívánja
 Fel kell fiam akasztatnod!
 Ma már az ügyes szolgának
 Nem elég csak hűn szolgálni,
 A frankoktól meg kell, fiam
 Azt a kunsztot is tanulni:
 Hogy a kecske is jól lakjék,
 A haraszt is megmarad(jék)!

Ludas Matyi.

Az utolsó szóért megver Greguss!*) Ha
 van önnek jobb szava a főkből, tegye he-
 lyére; én nem találtam jobb kadenciát.

*) Meg biz ott más is!

Szerk.

Agisz.

Nem nézé üterét Ágisz meg Arisztagorásnak,
 Csak hozzá bément, s meghal Arisztagorás.

Honnét birhat ilyen természetet? Asztalosok ti
 Ágisznak koszorút tégyetek a fejire!

Hedülosz.

Van a kerületnek 100 ekkléziája.

Egy bizonyos tanítót több helyünnen elmozdítottak rendetlen kihágásai miatt. Mindannyiszor folyamodott más ekkléziáért az espereshez. Végre az esperes megtagadta tőle az ekkléziát, azt adván okul, hogy már ekkléziát sem tud, hol nem szolgált volna s mindünnen elbocsáttatott.

— De nagytiszt. esperes uram, — felelé a tanító :
— *van a kerületnek 100 ekkléziája*, nem élek én száz esztendeig.

Megsiketültem.

A híres Cs. orvosnak volt egy szerencsétlen együgyü Pista nevü öcsese, kiből minden áron embert akart faragni.

Még debreczeni diákkorában magához vette szegényt, megosztá vele utolsó falatját, mint szegény árva deák saját szerelményéből táplálta, ruházta, s midőn végre senior lett, a legszorgalmasabb deákok lakszobájába tevő át öcsese lakását, kérte, intette, dorgálta, fenyegette, hogy csak tanuljon, a mi azonban szegény együgyü fiúnak egyáltalában nem akart menni.

A jó bátya elővett minden eszközt melylyel öcsését tanulásra gondolta szoríthatni, ígéré neki, hogyha jól tanul, adat neki jó kosztot, vesz neki szép ruhát, ha pedig nem tanul, nem kap mást, csak kenyeret, azt is csak felényit mint más deák.

Midőn a tanulás csak nem ment, szavát tartá a bátyja. Szegény öcsését koplaltatta, — de Pista éhségében kikutatta titkon szobatársai asztalfiókját, s onnan előszedegetve a maradék-kenyeret, megevegette.

A laktársak észrevették, hogy kenyerök elpárolog s nyomára jöttek hogy mikép, azonban együgyü laktársukat mint senior öcsését nem akarták bántani s gondolkodtak rajta, hogy mikép vegyék elejét a kenyér-pusztításnak?

— Halljátok — mond egyik diák — majd ráijesztek én szegényre, tudom, hogy az én kenyeremet nem eszi meg többet s azzal összesűgött laktársaival.

Midőn az együgyü Pista bement a szobába, a furfangos laktárs kinyitja asztalfiókját s rémulve felkiált :

— Jaj szentséges Jehova úr Isten! ki volt az a szerencsétlen, a ki megette kenyeremet? jaj neki szegénynek, mert olyan port hintettem rá, a mitől megsiketül!

A szegény együgyü Pista ijedtében csaknem sóbálványnya változott s kimeresztett szemekkel nézett jajveszékélő laktársára.

— Ne mond — kiáltának fel szörnyüködve a többi diákok — jaj szerencsétlen szegény boldogtalannak!

S azzal elkezdének egymással beszélni, de mind halkabban halkabban, s utoljára csak ajkaikat s kezeiket mozgatták, mintha a legnagyobb beszélgetésben volnának.

A szegény együgyü Pista rémulve tekint hol egyik hol másikra. közelebb megy hozzájuk, hogy hallhassa mit beszélnek, de persze utoljára egy hangot se hallott.

— Jaj, jaj nekem — kiált fel a szerencsétlen — megsiketültem, odavagyok, megsiketültem, — s azzal kifutva a szobából rohant bátyja szobájába s jajveszékelve elkiáltja magát : — kedves bátyám megsiketültem!

A jó bátya megijedve néz szegény öcscsére s rémulásban elkiáltja magát :

— Hát mikor siketültél meg?

— Most, kedves bátyám — felelt rá öcsese.

Végig nézett rajta a jó bátya s néhány kérdést intézett hozzá s öcsese minden szavára értelmesen felelt.

— Hiszen nem siketültél meg te Pista!

— De bizony megsiketültem édes bátyám!

— Dehogy siketültél, dehogy siketültél; hallod-e a mit hozzád beszélek?

— Hallom hát — mond ámulva a fiú, s csakugyan utoljára megtudta nyugtatni a bátya szegény öcsését.

S. K.

Mit ett meg maga?

— Kegyetlenül éhes vagyok kincsem! — szólt Cs. Istók, a vásárról késő éjjelen haza érve, álomból felzaklatott szeretett nejének.

— Ahol a kemenczén egy csuporban a paczal — válasszol az oldalborda.

— Ejnye lábszíjj-adta paczalja! beh kemény, — szólt az üstök izzadásig rágódó férj. — Nem főzted ezt jól meg anyjuk!?

— Talán bizony a kis sárga csuporba áztatott főkötőmet ette meg maga?!

Úgy is volt.

Bölcs tanács.

— Töméredek sok vakandtúrás van a rétemen, és semmikép nem tudom elveszteni — így panaszkodik N. komájának.

— Hisz azon nagyon könnyen lehet segíteni, — válaszolt a koma : — de a titkot ingyen nem adom, ha fizet komám egy forintot, megtanítom reá mit tegyen, hogy a vakand a más réjtét turja?

— Oda neki, itt a forint, szívesen megadom, csak a titkát kitanulhassam.

Miután ez a pénzt zsebébe tette, nagy komolyan szól :

— Adja el komám a rétet, s akkor a vakand a másét turja.

Maradjon csak itthon!

Macedoni Fülöp udvarnokai tanácslák a királynak, hogy egy bizonyos egyént, ki ő róla roszt beszélt, száműzne.

— Még csak az volna szép! — mond a fölség : — hogy így az egész világban idestova járva, rólam mindenütt roszt beszéljen! maradjon csak itthon!

Helyes ok.

Házát fedte egykor az *-i közbirtokos, ki egy öles hosszú ember léte, egy kised nővel kötött házasságot, a szalmatető kissé vizes levén, különben az ember is ügyetlen, fent a tető oromzatán lába megcsúszott, le a tetőről hosszát esett az udvaron; neje az esést mosolyogva nézte a konyhából, midőn a férj az esés után magához tért, botot fogott és elkezdte nejét döngetni.

— Ugyan apjuk — jajveszékel a nő: — hát oka vagyok én annak, hogy kend leesett?

— Nem is azért verlek meg, hogy miért estem le a tetőről, hanem azért, hogy mikor láttad hogy esem, — miért nem kaptál meg!

Borkoresolyák.

— Minek nevezik a földesuradat? — kérdi egy úr a cigányt.

— Nincs ennek még neve, instálom alássan, az apját bizonyosan Pálnak hívtak, mert őtet mindig hallom, hogy Pálfi.

Pandúr. Itt vagy akasztófára való cigány, Borföbül elszöktél, a Téli nyári kabátját elloptad, csak jó hogy megkerültél.

Czigány. Fele sem igaz ám annak a mit rámfog, mert nem én szöktem meg Borföbül, hanem a bor szökött meg az én fejemből, aztán kinek loptam volna én el a Téli és Nyári kabátját, mikor én csak egyet hoztam el, azt is úgy találtam heverőbe az ágyon; meg az sem igaz, hogy megkerültem, mert bár megkerülhettem volna, nem kellene most kétszer annyi bűnért szenvednem, mint a mennyit rámfog.

A kolozsvári téren van egy emlékgúla, melyet az erdélyiek Ferencz császárnak emeltek volt. Ezen gúla talapatának négy sarkán van ugyanannyi kőből faragott sas félig röpködő helyzetben. Ezen nagy madarakat szokták azután bámulni a székely atyafiak, midőn az emlék közelében árulják borvizüket.

Egy alkalommal az atyafiak egyike nagy csendesen

odalopózik s széles karamú kalapjával elkezdli „hess“e-getni a madarakat. Alig veszi ezt észre a másik góbé, odaugrik s megragadva komáját — fülibe súgja:

— Uddég... ne mókázz, komé; mert ha el talál röpködni az az ország madara, úgysegéljen elveszik a borvizünket!...

Mire a mókázó ijedten vonult vissza.

Egy fősvény borát, inasától biztosabb állapotba helyzendő, le is pecsételé s úgy küldé a pinczébe. Néhány nap mulva megnézte a hordót, a pecsétet sértetlenül találta s mégis úgy vette észre, hogy a hordó nincs tele és híja van. Elmondotta egy jó barátjának, a ki azt kérde:

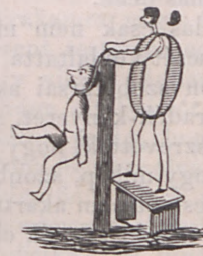
— Jól megnézte-e a hordót? talán az inas alólról veszi ki a bort?

— Óh! — mond a fősvény — hiszen a bornak nem alól, hanem fölül van híja.

A mint két palóc a mellettök elmenő olasz katonákat beszélgetni hallja, kérdi fontos képpel egyik a másikat:

— Ugyee komee mit gondolsz, eertyik-ee egymást?

R é b u s z.

A 5-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Lovasberény.“

Szerkesztői sub rosa.

— Galiba küldeményét használandjuk; jövő évtől ön is legénysorba lép s tiszteletpéldányt kap.

Vatta. A küldeményt köszönjük, igen jó.

X. Y. Nagyon ismerős adoma az már. Nagylak R. P. Mind használhatók, szívesen látjuk a továbbiakat is. Vámszedő és a juhász jó. Apostag virága nem kell. Sűrű tojás ritka király. Aligha

van megszületett ember, a ki már ezt ne hallotta volna: hic fuit Mathias rex. Nagy-Sáró Sz. G. A küldeményt köszönjük, igen eredeti ötletek.

Dicsérettel említjük fel, hogy a tiszafüredi postahivatal miatt ez ideig az Üstökösre egy reclamatio sem érkezett.

Ó. Rafael. Egyetmást lehet belőle használni.

 Melléklet. Megrendelési iv a „Zöld Ördög“ című 1860. évi humoristikus naptárra. 5 (1)

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)